आत्मैव वेत्ति माहात्म्यं वर्तमाने क्षणे पुनः ॥३११॥
पूर्वावस्था मदीया ते त्वदीया या च मे हृदि ।
ताभ्यां विमोहितावावां न विद्वोऽन्योन्यमाशयं ॥३१२॥
राजा भूत्वा कथं मादृक् प्रतिगृह्णातु संपदः ।
कथमेकपदे सर्वमौचित्यं परिमार्जतु ॥३१३॥
असाधारणमौदार्यमाहात्म्यं तस्य भूपतेः ।
भोगमात्रकृते मादृक् किं साधारणतां नयेत् ॥३१४॥
अपि च स्पृहयालुः स्यां भोगेभ्यो यदि भूपते ।
ध्रियमाणेऽभिमाने मे केन ते विनिवारिताः ॥३१५॥
यन्ममोपकृतं तेन तद्विना प्रत्युपक्रियां ।
जीर्णमिवाधुनाङ्गेषु प्रभवत्येष निश्चयः ॥३१६॥
या गतिर्भूभुजोऽमुष्य मया तामनुगच्छता ।
पात्रापात्रविवेक्तृत्वख्यातिर्नेया प्रकाश्यतां ॥३१७॥
एतावत्येव कर्तव्ये यातेऽस्मिन् कीर्त्तिशेषतां ।
भोगमात्रपरित्यागाद्विदध्यां सत्यसन्धतां ॥३१८॥
इत्युक्त्वा विरते तस्मिन् जगाद जगतीपतिः ।
त्वदीया न मया स्पृश्या त्वयि जीवति संपदः ॥३१९॥
अथ वाराणसीं गत्वा कृतकाषायसंग्रहः ।
सर्वं सन्न्यस्य सुकृती मातृगुप्तोऽभवद्यतिः ॥३२०॥